[Socialministeren.]
giver udtryk for, at ændringsforslaget er uklart. Jeg gør deroverfor opmærksom på, at mine jurister siger, det er klart nok. Det er klart, at både for den ene og den anden læge i samrådene gælder det, at de pågældende helst skal være speciallæger.. (*Afbrydelser:* Ja, men den tredie!)... i henholdsvis gynækologi eller kirurgi og psykiatri; men lige så klart er det, at vi kan komme til at stå overfor tilfælde, hvor 2 sådanne eksperter ikke kan tilvejebringes, og hvor vi må klare os med andre læger. Det er derfor, lovforslaget bruger udtrykket „2 læger, hvoraf såvidt muligt ...“ o. s. v., og jeg benytter lejligheden til at understrege, at udtrykket „såvidt muligt“ går på såvel den ene som den anden speciallæge og — som jeg allerede har sagt — kun får praktisk betydning, når der ikke er mulighed for at knytte speciallæger til et samråd. Jeg forstod da også både på det ærede medlem hr. Viggo Starcke og på det ærede medlem hr. Kristen Amby, at de faktisk kom til det samme resultat, efter at de havde fremsat alle deres udtalelser.

Justitsministeren *(Hans Hækkerup):* Det, det ærede medlem hr. Viggo Starcke nu ville hævde: at den 16. svangerskabsuge var det uheldigst mulige tidspunkt, er helt nyt for mig. Det harmonerer ikke med de oplysninger, der er nedfældet i betænkningen, og det harmonerer slet ikke med, hvad de læger, der havde foretræde for udvalget — og som er speciallæger — har sagt til udvalget, efter hvad der er refereret for mig. De pegede netop på, at det er den 12.—13. uge, der, om jeg så må sige, er den kriminelle, og derfor mente de, at den bestemmelse, vi har i den gældende lov, sagligt er urigtig og forkert.

Jeg ved meget vel, at det, lægerne ønskede at opnå ved deres henvendelse, var, at det blev den behandlende overlæge, der skulle være medlem af samrådet. Jeg har i udvalget under den drøftelse, vi havde, overfor det ærede medlem hr. Viggo Starcke udførligt motiveret, hvorfor jeg ikke mente at kunne acceptere dette. Den ene begrundelse er den, at vi må have en ensartet afgørelse, og det forudsætter, at vi ikke skifter fra læge til læge. Den anden begrundelse henter jeg fra det, overlægerne selv sagde om de interkollegiale hensyn. Hvorledes tænker de ærede medlemmer sig en situation løst, hvor den behandlende overlæge — altså overlægen på det sygehus, hvortil den pågældende kvinde naturligt må henvises — ikke vil foretage et indgreb og hans kolleger derefter erklærer: af interkollegiale grunde kan vi ikke foretage et indgreb, som en kollega har nægtet at foretage? Jeg ved, at det spørgsmål blev stillet direkte til lægerne under forhandlingerne i udvalget; jeg ved, at lægerne viste det fra sig og sagde, det var ikke deres sag. Men jeg går ud fra, at det ærede medlem må indrømme mig, at vi kan ikke legalt stille en kvinde overfor den situation, som vil opstå, hvis den behandlende overlæge nægter at medvirke.

Endelig vil jeg blot gøre følgende bemærkning. Man har villet drage vor gode vilje i denne sag i tvivl, vort ønske om at nå et resultat. Man har sagt, at vi har været afvisende, arrogante o. s. v. Heroverfor vil jeg gerne sige, at hvis jeg havde haft skygge af anledning til at tro, at fortsatte forhandlinger i udvalget kunne have ført til noget som helst resultat i retning af enighed, så er det klart, at vi havde fortsat udvalgsforhandlingerne, fordi det selvfølgelig er vigtigt på et lovgivningsområde som dette, at der står så stort et flertal som muligt bagved.

(Kort bemærkning).

Kristen Amby: Må jeg først sige til den højtærede justitsminister, at jeg for mit vedkommende ville rimeligvis, måske endda sikkert, have stemt for ændringsforslagene, hvis vi havde haft en anden situation, haft tid til at behandle dem; var jeg blevet overbevist om, at de nu engang ikke kunne ændres, ville jeg have stemt for dem udfra overbevisningen om, at de betød en forbedring i forhold til den formulering, lovforslagene fik ved anden behandling... (Afbrydelse af *justitsministeren*)... Nej, det behøver man såmænd ikke at spørge om, for det har jeg givet offentligt udtryk for; jeg vil blot gentage det her. Jeg har samtidig udtrykkelig sagt, at af andre grunde — fordi man ikke ville ændre svangerskabsforslagets § 1 — ville jeg have stemt imod lovforslaget som helhed; men det ville da også betyde noget, om der stod et større